

Ez kétségtelenül kemény beszéd. De az előttünk lévő evangéliumi szövegben szó van a „vámosokról és utcanőrökről” is, akik bejutnak Isten országába. A kulcs ehhez a megtérés. Bár minket is megőrizne attól az állandó megtérés bátorsága, hogy túlzott magabiztosságunkban elhibázzuk az utat!

+

„ . . . és elment idegenbe” (Mt 21,33-43)

Nézzük meg pontosabban az evangéliumi szőlőmunkásokat. Nem önálló vállalkozók, akik azt csinálhatják a szőlővel, amit akarnak. Mégis ezt teszik, míg be nem fejezik gonosz játékokat.

A mi korunkban született az „Isten haláláról” szóló jelige. Sőt erre még egy zavarba ejtő, szerencsétlen teológiát is felépítettek. De nem valami élmény áll-e mégis mögötte? Egy olyan világ élménye, amelyből Isten — az evangélium képes kifejezésével élve — „külföldre utazott”. Sokak számára távollevő lett Isten. Nem tagadják a létét, de nincs életükben jelentősége és helye. Mint a szőlőhegy munkásai, birtokba vették a világot. Az ember a vélt haladásra és sikerre alapozott törvényeket adott magának, és megpróbálja ezekkel Isten végső nyomait is kitörölni a teremtésből. Igaz, az Úr mindig újra követeket küld vincellérjeihez. De mondanivalójuk nem hat. Egyesek elavultnak érzik az üzenetet, mások terhesnek. Sok keresztény Isten vélt tehetetlenségét nyomasztónak találja. De alapvetően félreérténék ezt az evangéliumot, ha nem tudnánk fölismerni benne a másikat, a tulajdonképeni istenképet is. És ez a kép szabadítóan, megváltóan, gyógyítóan hat. Nagy-nagy türelem és szeretet jellemzi. Istenen nem lehet kifogni! — mondja a példabeszéd. Ha az emberek megpróbálják kitörölni nyomait, ha kigúnyolják követeit, nem veszik őket komolyan, és betű szerint „kikészítik”, ő akkor is hű marad önmagához és üdvözítő tervéhez. Talán éppen abban mutatkozik meg nagysága, hogy elfogadja a sokfajta ütést. Sőt irántunk való szeretetből meghal.

Johann Weber gráci püspök

FRIULI BESZÁMOLÓ

Nővéreink máj. 20-án kezdték meg a munkát a földrengés sújtotta vidéken. Szeptemberben véglegesen három helyen maradtak ott: Montenarsban két, Urbignaccóban három, Gradóban három nővér. Ezek különböző olasz házaikból jöttek. Itt az óvodában két világi óvónőt kellett felvenni helyettük. Egyiknek a fizetését a vöröskereszt vállalta volna, de mi nem fogadtuk el. Azóta minden hónapban megérkezik az adomány az óvónő részére.

Szept. 15-én indultak a nővérek. Épp aznap reggel 5.15-kor újból erős földrengés volt, amely úgyszólván egész nap kísérte őket. De 11.28-kor épen megérkeztek a színhelyre. Ott szemük láttára omlott össze a templomtorony, a harangok az omladék alá kerültek. Napokig tartó megfeszített munka után kiszedték, most ideiglenesen fel akarják állítani, mert harangszót akar a lakosság. Ez a második nagyfokú földrengés igen elkeserítette őket, mert már sok helyen rendbehozták a megrongált házakat, újakat is építettek. A sok munka, fáradtság mind újból semmivé vált.

Templomnak ideiglenesen egy kiürített öreg autóbust rendeztek be, a vezető helyén kis oltárral. Ezt fűteni is lehet.

Gradóban sokat szenvednek a hideg miatt, mert a lakásokban nincs fűtési lehetőség. Meleg ruhaneműt és gyerekhalmot küldtünk nekik. Ma itt -10° , a hegyvidéken -18° hideg van. A vagonlakások fűthetők, de egész nap nem lehetnek bent. Előfordult az is, hogy az állandó fűtés miatt elégett az egész vagonlakás, sátrak is, mert mind gyúlékony. Egyik nővérünk tüdőgyulladást kapott ott.

Nővéreink nehéz helyzetben vannak, mert hiányzik az anyagi szükséglet, élelem, ruhanemű, de az erkölcsi segítség is nagyon nehéz, rengeteg türelmet, lemondást igényel. A nép el van keseredve, gyakoriak még mindig az öngyilkossági kísérletek. Egyik gradói nővérünk, ahogy ment az utcán, egy másodemeleti terraszon meglátott egy asszonyt. Felszólta neki, az kelleltenül válaszolt. Amikor fölment, látta, hogy férje betegen fekszik, négyen voltak egy szobában. Az asszony azt kérdezte: „Ki küldte magát ide? Most akartam leugrani az emeletről.” A nővér hálát adott Istennek, hogy arra irányította, s még időben érkezett. Azóta rendszeresen jár hozzájuk, s viszi, amire szükségük van, mert előzőleg senki sem törődött velük.

Montenarsban a két nővér a konyhát vezeti, 15-20 személyre főznek. Ezek közül némelyik már hónapok óta ott van, nagyon fölényesen viselkedik néha a nővérekkel szemben. Családokat látogatnak, vizsgáztatják őket, s legalább meghallgatják panaszait. Ausztria küldi a vagonlakásokat, de ők még annyit sem tesznek meg, hogy a földet elegyengessék, mert gyanakvók. A lakásokkal együtt érkeznek a munkások is, teljesen felszerelik, de még csak meg sem kínálják őket egy kis meleg étellel az éjjeli utazás után. Attól félnek, ha elfogadják a vagonlakásokat, nem fognak rendes lakáshoz jutni. Így saját erejükből akarnak építkezni, ehhez akarnak pénzesélyt, de még anyagot, téglát stb. sem kapnak, emiatt nagy az elkeseredés.

Másik nagy nehézség az egészségügyi ellátás. Talán két hete avatták föl Montenarsban az első zuhanyfürdőt. W. C.? A nővérek egy vödört tesznek a vagonlakásba, s este mennek kiönteni.

Karácsony előtt a tanítónőképzős lányok közül ötten, minden osztályból egy, meg néhány szülő autóval ment el Montenarsba. 50 csomagot készítettünk, volt benne cukor, olaj, rizs, kétféle száraztészta, kávé, keksz, bor, egy kuglóf, cigaretta a férfiaknak, cukorka és 5000 líra. Közel egymillió líra érték. A lányok kiosztották a családoknak, akiket már ismertek, mert a múlt nyáron voltak ott segíteni dolgozni. Igen meg voltak elégedve, sokan könnyekig meghatódtak. Így a lányaink is látták, mi a helyzet, s beszámolnak a többieknek, úgyhogy készségesebben fognak munkálkodni, adakozni.

Montenarsból írja nővérünk: „Már elmúltak a karácsonyi ünnepek, eléggé a kis Jézushoz hasonlóan töltöttük, a hideg vagonlakásban, egyeből kisebb-nagyobb nélkülözés közepe. Az biztos, aki először látja ezt, összeszorul a szíve, szóhoz sem tud jutni annak láttára, hogy az emberek hogy is tudnak élni ennyi nélkülözés közt. Még hozzájárul, hogy a nép két részre oszlik: két plébánia volt, a papok nem értenek egyet, így a lakosság is megoszlik. A nővéreknek semlegeseknek kell maradni, mindenkit meghallgatni, de igazat nem adni egyiknek sem. Ezért nagyon sok imára van szükségünk. Egy kispap, aki már május óta itt segít, így nyilatkozott: a sok szerzetesrend közül, akiket ismerek, egyedül a szalézi nővéreket látom folyton mosolyogni, ezért minden este ide jövök elköszönni, hogy kibírjam másnapig az önkö mosolyával.”

A nép a sok szenvedés közt is megőrizte nagylelkűségét, ősi lelki finomságát. Lusevera egy régi szép falu, május előtt 181 házból állt, most tán tíz van, amelyet még lakhatóvá lehet tenni. 400-an maradtak a helyszínen. De novemberben, ahogy a tévéből megtudták a törökországi földrengést, aláírással azonnal majd másfél millió lírát és sok pokrócot, gyógyszert, élelmiszert stb. gyűjtöttek össze nekik. Öten teherautóra rakták és Ankarába szállították.

Már harmadik napja írom ezt a levelet, folyton abba kell hagyni. Szíveskedjenek rendezni a gondolatokat. Én 15 éves koromban elkerültem Belgiumba, azóta alig beszélek magyarul. Olaszul is csak hallásból tanultam meg itt. De azért a mennyországba talán sikerül bejutnom, ez a legfontosabb.

Bognár Anna szalézi nővér
Conegliano

LEVELEK A MISSZIÓBÓL

Sr. Bernadette Pakisztánból megküldte szerkesztőségünknek rendjük, a „Medical Mission Sisters” kis naptárát. Megtudjuk belőle, hogy az 1925-ben alapított rendnek ma több mint 700 tagja dolgozik 27 országban. Idézzük a naptár elején és végén közölt szép szöveget:

A misszió ma azt jelenti:

ott állunk magának az élet misztériumának és céljának határain;
segítjük az embereket, hogy hozzájussanak az alapvető létszükségletekhez;

segítünk fejleszteni saját erőforrásaikat,

amelyek által növekszik embermértőségük

és rájöhetnek nagyszerű lehetőségeikre,

mint Istennek saját képmására teremtetett gyermekei;

együtt építünk egy olyan társadalmat,

ahol minden nép szeretetben, igazságosságban és békében élhet.

Azért imádkozunk,

hogy e világ kellős közepén

és mindazoknak a népeknek szeme előtt, akikkel egységben élünk,

megvalósítsuk az evangéliumot,

és legyünk Krisztus békéjének jele,

hogy támogassuk és szolgáljuk egymást szeretetben,

hogy szívünk kitérüljön a szegények, a betegek, a haldoklók

és minden szükséglet szenvedő iránt.

Köszönjük,

hogy imával, adománnyal, törődéssel támogatja munkánkat.

Biztosítjuk minden nővér hálás imádságos megemlékezéséről

az egész világon.

+

Aldja meg az Ég ezerszer a szép csekkért, amit a „polio drops”-ra fogok felhasználni, rém drága, de igen nagy szüksége van itt rá a gyerekeknek. Nagyon, nagyon sokat jelent ez a segítség. Egy hónapja jöttem vissza Amerikából, megkaptam végre az amerikai állampolgárságot, és igen nagy örömmel tértem vissza munkámhoz. Sajnos haza nem tudtam menni, mert mindenféle kórházi dologgal voltam fölpakolva, és még a megspórolt pénzem is ráment a vámrá. 100 dollárt kellett fizetnem, — de megérte, mert itt ilyen dolgokat nem lehet kapni. Köszönöm, hogy a csekken szentlé avattak (a Sr. helyébe a kiállító St.-t írt!), — hát bizony a pokolba nem megyek, mert a hőséget most itt élem át: 104 — 108° R. De az éjszakák elég jók, és ha az ember jól alszik, másnap lehet dolgozni rendesen. Jó orvosokra lenne nagy szükség, de hát mit tegyünk: ide, ebbe a poros kis városkába senki sem akar jönni dolgozni. Naponta 60-80 beteget látok el orvossággal, és a kis kórházunk 100 ágyas. Ha minden jól megy, talán az év végén hazamegyek a szememet megoperáltatni, — de az itteni püspök azt akarja, hogy jöjjenek vissza még vagy 3 évre dolgozni ide. Ebben az évben 40 éve leszek a misszióban, — de a szívem magyar, a lelkem meg „tutti-frutti”. Ilyen az élet itt! Szolgáljuk és szeretjük betegeinket, és ahol lehet, segítünk nekik.

Sr. Bernadette Dömmel
St. Teresa's Hospital
Mirpurkhas, Sind Pakistan